

WIM EN ANNEKE ZIJN VERKNOCHT AAN DE ROMMELMARKT

'Als het maar glimt!'

Al meer dan twintig jaar zijn Anneke en Wim Bennik (beiden 70) graag geziene gasten op rommelmarkten als de IJ-Hallen in Amsterdam-Noord. Ze zijn gespecialiseerd in alles wat glimt, spiegels en discobollen. En gelukkig voor Anneke en Wim blijven de hallen ook na de nieuwe coronamaatregelen gewoon open: "Het gaat ons niet om de winst, maar om de gezelligheid."

Van buitenaf is het een doorsnee tussenwoning in Zaandam, maar eenmaal binnen waan je je in een klein paleis. Louis XV-stoeltjes, spiegels, antieke kasten vol porseleinen beeldjes en glinsterend kristal- en zilverwerk. "Als het maar glimt, dan vind ik het mooi", zegt Anneke. Meer kan er écht niet meer bij, daar zijn Anneke en haar man Wim het wel over eens. "Na vijftig jaar verzamelen krijg je eerder meer dan minder." En toch blijven ze 'struinen', zoals ze dat zelf noemen. Snuffelen op rommelmarkten in Vijfhuizen, Nieuw-Vennep, Arnhem of Den Bosch, op jacht naar een bijzondere buit, grappige hebbedingen, leuke koopjes. "Ik ga voor de kleine dingen, Wim komt vooral voor de spiegels en om te ouwehoeren."

DE ALLERGROOTSTE VLOOIENMARKT

Ze kopen er niet alleen voor zichzelf, maar ook voor hun eigen marktkraam, waarmee ze op vlooiemarkten staan. "Sta je stevig in je schoenen? Anders sla je steil achterover", grinnikt Wim als hij even later hun twee garageboxen opent. Ze staan nokvol met schilderijen, spiegels, stoelen, dozen en andere koopwaar. "En dan heb ik ook nog een aanhanger met spullen." Om de twee weken hebben Wim en Anneke een kraam op de IJ-Hallen, de grootste vlooiemarkt van Europa. "Vaak gaan we er vrijdagmiddag al heen om alles op te bouwen." Anneke verplaatst zich dan vanuit haar scootmobiel op een krukje, zodat ze op haar gemak de kraam mooi kan inrichten. Vanwege problemen met haar hartklep heeft ze extra zuurstof van een mobiele zuurstoftank nodig. "Die accu redt dat niet de hele dag, dus ik heb er een extra accu van onze caravan bij gezet, anders haalt ze het niet", vertelt Wim.

GEEN FIJN SCHIPPERSLEVEN

Vroeger stonden de twee ook op andere rommelmarkten, maar dat werd te veel. Ze komen er alleen nog als bezoeker. De liefde voor het handelen begon toen Wim en Anneke nog op een binnenvaartschip voeren. "Met Koninginnedag legden we aan bij de Oostelijke Handelskade en dan gingen we op de Dappermarkt staan met prulletjes, kleren, oude rotzooi." Met veel weemoed kijken ze niet terug op hun schippersbestaan dat vijfenveertig jaar duurde. "Het lijkt romantisch, maar dat was het niet. In weer en wind laden en lossen en je kinderen moeten missen, omdat ze op het internaat zitten. We zijn blij dat dat voorbij is en genieten nu aan de wal van onze rust."

EÉN GROTE FAMILIE

Zowel in Zaandam als tijdens de IJ-hallen kent vrijwel iedereen hen. "Als we spulletjes uitzoeken bij onze garagebox, maakt er altijd wel iemand een praatje. Of ze toeteren en zwaaien. En op de markt is het één grote familie. Een speciale, leuke sfeer. We komen er zelfs voor terug van vakantie!", vertelt Anneke. Hun kraam, uitgestald met kristal- en zilverwerk, glazen, karaffen, glitterbollen, fotolijsten, schilderijen en

spiegels, is erg populair. Wim en Anneke zorgen er van tevoren voor dat alles schoon en toonbaar is. "Als er iets kapot is, restaureer ik het eerst", verklaart Wim. In de aantrekkingskracht van hun kraam spelen zij zelf als publiekslievelingen ongetwijfeld ook een rol. 'Het spiegelvrouwkje' wordt de innemende Anneke ook wel genoemd. "Jongeren komen graag bij ons. Ze vinden het leuk om dingen te kopen die hun oma vroeger ook had. En homo's zijn dol op onze glimmende spulletjes. Dan vallen ze me om mijn nek en roepen: 'Dag moedertje!' Eén homostel heeft al zo veel bij ons gekocht dat ze nu zelf een kraam zijn begonnen. Bekende Nederlanders zien we ook veel, zoals Carlo Boszhard of Ferry Doedens, die me een kus geeft als hij wat koopt. Laatst was er een chirurg uit België, die een schilderij bij ons kocht. Nou, nou, een dokter, dat is efftjes deftig, dacht ik."

MEEVALLERS

Gedurende de markt gaat Anneke vaak zelf ook even 'snuffelen'. "Soms kom ik met iets terug, waarvan Wim zegt: 'Wat moet je daar nou mee?!'" Wim: "Ze had een of andere papierrol gratis meegekregen van een verkoper toen ze wat vaasjes bij hem kocht. Bleek het een perkamenten Thorarol voor Joden te zijn. 125 euro waard. Ik had ook eens een glazen Mariabeeld. Tja, wat moet je ermee? 'Vraag maar 45 euro', zei Anneke. Hij was meteen voor de volle mep weg. Zo'n beeld schijnt heel bijzonder te zijn. Wisten wij veel." Aan het einde van de dag hebben ze weleens een mazzeltje. "Je hebt op de markt van die eendagsvliegen, die van hun niet-verkochte, overgebleven spullen af willen. Die geven ze dan gratis aan ons."

STEVIG ONDERHANDELEN

"Geef je het weer allemaal weg!", roept Anneke tussendoor schertsend naar Wim. Want ze mag dan gekoesterd worden als 'het spiegelvrouwkje', ze is ook een stevige onderhandelaar. "Ik vind soms dat Wim dingen te goedkoop wegdoet." Wim: "Anders kom je er nooit vanaf. Kijk, voor de winst hoeft je dit niet te doen. Het gaat om de gezelligheid." Anneke: "Het grootste deel van wat we overhouden, besteden we aan cadeautjes voor onze drie schatjes van kleindochters." ■